

Posolstvo Svätého Otca na 57. svetový deň modlitieb za duchovné povolania

3. mája 2020

Slová povolania

Drahí bratia a sestry!

Dňa 4. augusta minulého roku na 160. výročie smrti svätého farára z Arsu som sa rozhodol poslať list kňazom, ktorí svoj život denne obetujú povolaniu od Pána – slúžiť Božiemu ľudu.

Pri tej príležitosti som si zvolil štyri kľúčové slová – *bolesť, vďačnosť, odvaha a chvála* – aby som sa kňazom poďakoval a povzbudil ich v tejto službe. Myslím si, že dnes pri príležitosti 57. svetového dňa modlitieb za duchovné povolania, môžem tieto slová znovu použiť a adresovať ich celému Božiemu ľudu, na pozadí evanjeliového rozprávania o jedinečnej skúsenosti, ktorú zažili Ježiš a Peter počas nočnej búrky na Tiberiadskom jazere (porov. *Mt 14, 22 – 33*).

Po rozmnožení chlebov, ktoré vyvolalo u zástupu nadšený údiv, prikázal Ježiš svojim, aby nastúpili do loďky a odišli na druhý breh, pokým sa rozlúči s ľuďmi. Obraz tejto plavby cez jazero nám istým spôsobom pripomína cestu našim životom. Aj loď nášho života pomaly napreduje, pričom stále nepokojne hľadá šťastný prístav, pripravená čeliť nebezpečenstvám mora, ale aj príležitostiam, ktoré poskytuje. Zároveň však túži, aby ju kormidelník otočil a dal jej konečne ten správny kurz. Zavše sa nám môže prihodiť, že sa stratíme, že sa necháme obalamutiť príznakmi, namiesto toho, aby sme sledovali svietiaci maják vedúci nás do bezpečného prístavu, či vzopreli sa protivetru ťažkostí, pochybností a obáv.

To sa udialo aj v srdci učeníkov, ktorí boli povolani nasledovať Učiteľa z Nazareta a mali sa rozhodnúť preplaviť sa na druhý breh. Museli spraviť odvážne rozhodnutie opustiť svoje istoty a vydať sa nasledovať Pána. To nebolo nijaké pokojné dobrodružstvo: prichádza noc, fučí silný protivietor, loď sa zmieta vo vlnách a hrozí im, že ich premôže strach z toho, že to nedokážu a nesplnia náročné povolanie.

Evanjelium nám však hovorí, že na tejto dobrodružnej, neľahkej ceste nie sme sami. Akoby Pán vniesol úsvit do srdca za noci, keď prichádza k učeníkom, kráčajúc po rozbúrených vodách, a volá Petra, aby mu prišiel po vlnách oproti. Keď ho vidí potápať sa, zachráni ho a napokon nastúpi na loďku a utišuje vietor.

Prvé slová povolania sú teda *vd'ačnosť*. Navigovať loď nášho života tým správnym smerom nie je úloha, ktorú máme splniť len vlastnými silami, a ani nezávisí od toho, po akej ceste sme sa rozhodli ísť. Uskutočnenie nás samých a našich životných plánov nie je matematickým výsledkom toho, čo sme si zvolili vo svojom izolovanom „ja“; naopak, je to predovšetkým odpoveď na povolanie, ktoré prichádza zhora. Je to Pán, kto nám ukazuje breh, na ktorý máme ísť, a kto nám ešte prv dáva odvahu vstúpiť do loďky; je to on, kto sa ešte predtým, ako nás povolal, stáva naším kormidelníkom, aby nás sprevádzal, aby nám ukazoval smer, aby zabránil nášmu stroskotaniu na útese nerozhodnosti; ba dokonca, aby nás urobil schopnými kráčať po rozbúrených vodách.

Každé povolanie sa rodí z tohto milujúceho pohľadu, s ktorým nám Pán išiel v ústrety možno práve vtedy, keď bola naša loďka v zajatí búrky. „Povolanie je nielen nejaká naša voľba, ale ešte viac je to odpoveď na nezištné povolanie Pána“ (*List kňazom*, 4. augusta 2019); preto ho dokážeme objaviť a objat', len ak sa naše srdce otvorí vd'ačnosti a dokážeme vnímať, že Boh prechádza naším životom.

Keď učenici vidia Ježiša, ako sa – kráčajúc po vodách – približuje, spočiatku si myslia, že ide o prízrak a majú strach. No Ježiš ich hneď upokojuje slovami, ktoré by stále mali sprevádzať náš život a našu cestu povolania: „*Vzchopte sa! To som ja, nebojte sa!*“ (v. 27). Práve toto je druhé slovo, ktoré by som vám chcel zveriť: *odvaha*.

To, čo nám často bráni kráčať, rásť, vybrať si cestu, ktorú nám Pán vytýčil, sú príznaky, ktoré rozrušujú naše srdce. Keď sme povolaní zanechať náš bezpečný breh a prijať nový životný stav – ako je manželstvo, služobné kňazstvo, zasvätený život – prvou reakciou je často „prízrak nedôverčivosti“: to nie je možné, aby toto povolanie bolo pre mňa; skutočne je to správna cesta? Chce Pán toto skutočne odo mňa?

A postupne v nás narastajú všetky tie úvahy, zdôvodnenia a kalkulácie, ktoré nás vedú k strate nadšenia, zmätku a k tomu, že ostaneme paralyzovaní na brehu, z ktorého sme mali odísť: veríme, že sa nám to dostalo omylom, že nie sme toho hodní, že sme jednoducho uvideli prízrak, ktorý treba zahnať.

Pán vie, že zásadné životné rozhodnutie – ako rozhodnutie zosobášiť sa alebo zasvätiť sa osobitným spôsobom jeho službe – si vyžaduje *odvahu*. Pozná naše otázky, pochybnosti, ktoré zmietajú loďku nášho srdca, a preto nás uistuje: „Neboj sa, ja som s tebou!“ Viera v jeho prítomnosť, v to, že nám ide oproti a sprevádza nás aj keď na mori je búrka, nás oslobodzuje od apatie, ktorú som už raz definoval ako „nasladlý smútok“ (*List kňazom*, 4. augusta 2019), teda od tej vnútornej sklúčenosti, ktorá nás blokuje a nedovolí nám okúsiť krásu povolania.

V *Liste kňazom* som hovoril aj o bolesti, ale tu by som chcel toto slovo pretlmočiť inak a hovoriť o *námahe*. Každé povolanie zahŕňa úsilie. Pán nás volá, pretože chce, aby sme boli ako Peter schopní „kráčať po vodách“, teda vziať do rúk svoj život a dávať ho do služby evanjeliu, deň čo deň konkrétnymi spôsobmi, ktoré nám Pán ukazuje, osobitne v rôznych formách povolania – laickom, kňazskom či zasvätenom živote. My sa však podobáme na apoštola Petra: hoci máme túžbu aj nadšenie, zároveň sme poznačení slabosťou a obavami.

Ak dovolíme, aby nás premohli myšlienky na to, aká zodpovednosť nás čaká – v manželskom živote či kňazskej službe – alebo aké ťažkosti sa môžu vynoriť, potom rýchlo odvrátíme zrak od Ježiša a tak, ako Peter, riskujeme, že sa utopíme. Naopak, práve v našej krehkosti a biede nám viera umožňuje ísť v ústrety zmŕtvychvstalému Pánovi a zvíťaziť aj nad búrkami. On nás totiž drží za ruku, keď z únavy alebo zo strachu hrozí, že sa utopíme, a dáva nám nevyhnutný elán, aby sme naše povolanie mohli prežívať s radosťou a nadšením.

Napokon, keď Ježiš vstúpi do loďky, vietor ustane a vlny sa upokoja. Je to krásny obraz toho, ako Pán koná v našom živote i v nepokojoch dejín, zvlášť, keď zažívame búrku: prikáže opačným vetrom, aby stíchli, a sily zla, strachu či rezignácie už viac nad nami nemajú moc.

V špecifickej situácii povolania, ktoré máme žiť, nás tieto vetry môžu strhnúť. Myslím na tých, ktorí berú na seba dôležité úlohy v občianskej spoločnosti, na manželov, ktorých nie náhodou rád nazývam „statočnými“, a osobitne na tých, čo prijali zasvätený život a kňazstvo. Viem o vašej únave a osamelosti, ktoré zaťažujú srdce, o riziku zvykovosti, ktorá postupne uhasína žeravý oheň povolania, o bremene neistoty a nestálosti našich čias, či strachu z budúcnosti. Odvahu, nemajte strach! Ježiš je pri nás, ak ho uznávame ako jediného Pána nášho života, podáva nám ruku a pevne nás uchopí, aby nás zachránil.

Vtedy sa náš život aj uprostred vlnobitia otvorí *chvále*. A to je posledné slovo povolania, ktoré má byť aj pozvaním, aby sme pestovali vnútorný postoj Najsvätejšej Márie, ktorá bola vdáčna za to, že Boží pohľad spočinul na nej; odovzdala vo viere svoje obavy a nepokoje, s odvahou prijala toto povolanie a spravila zo svojho života večný chválospev na Pána.

Drahí priatelia, želim si, aby Cirkev – zvlášť na tento svetový deň, ale aj počas bežnej pastoračnej činnosti v našich spoločenstvách – kráčala touto cestou služby povolaniam a získavala pre to srdcia všetkých veriacich. Tak bude každý môcť s vdáčnosťou objaviť povolanie, ktoré mu Boh adresuje; nájsť odvahu povedať mu svoje „áno“; zvíťaziť nad únavou vo viere v Krista a napokon darovať svoj život ako chválospev na Boha, pre svojich bližných a pre celý svet. Nech nás Panna Mária sprevádza a oroduje za nás.

Rím pri svätom Jánovi v Lateráne 8. marca 2020, na Druhú pôstnu nedeľu.

František